

pošljem svojo prestavo Prešernovega „Memento mori!“, ki se mi zdi posebno lep, in si Vas usojam prositi, da jo sprejmete v svoj cenjeni list, če bi se Vam zdela tiska vredna.

Ker sem popolnoma oslepel, sem primoran se posluževati tuje roke v pismu, kar mi blagovolite prijazno oprostiti!

Z odličnim spoštovanjem

najvdanejši

Feliks Baron Pino, m. p.

Prevod se glasi:

Memento mori.

Nur eine Spanne Zeit umfasst das Sein,
Des Grabes Thor ist offen Tag und Nacht,
Viel Freunde scharfte uns der Spaten ein,
Doch hat kein Buch uns je das Wann gebracht.

Mit Haufen Goldes kauft man nicht Freund Hein,
Ein glatt Gesicht schützt nicht vor seiner Macht;
Des Lebens Dieb dringt jederzeit herein,
Trotz süßen Sangs, ob auch die Freud' uns lacht.

Wer an der Welt allein verblendet hängt,
Sich von Vergnügen zu Vergnügen drängt,
Er denk': Es reifet schnell des Todes Saat.

Es ruft uns heute zu im Leichenstaat
So mancher, der noch gestern Lieder sang,
„Memento mori!“ mit Posaunenklang.

Prešernovih štirih nemških sonetov slovenski prevod.

Pevčeva tožba.

I.

Et Getico scripsi sermone libellum.
Ovid.

Dasi je rimskih bil Kamén ljubimcu
Progón — za pesmi žalostna nagrada,
Vendâr mu vspela petja ni odvada,
Izviti ni se mogel muz obímcu.

Tak' tujščina je omiléla Rimcu,
Da v glasih, ki jih ni poznal iz mlada,
Da v Getskih glasih svojo bol razklada
Na bregu Istra Scitom v srhkem ímcu.

Dasi ne prid'je pesem mi domača,
Zavist le, slepo mržnjo na-me zvráča,
Vendâr zastonj se trudim za odvado;

Tedaj začel sem po njegovem vzgledi
Izražati bolest srcá v besedi,
K' je mati ni sadila v srce mlado. —

II.

Oj srečen, komur tuje je spoznanje,
Kdor z veje greha ni okusil strupa!
Zakaj z oči mi padla je skorlupa,
Krijoč pekoče žarke mi sedanje!

Tedaj bi pač še čislal žitja sanje,
Vsaj slepec le edin še lahko upa.
Da svetlih vzorov svet mu ne raztrupa,
Da ne povrne praznih pen mu za-nje.

Le topi slepec se še z vero moti,
Da izgubljen ni, kdor se d'janja loti,
Pač pa, kedor zakoplje si darove.

Duh njemu še na čilih krilih plove!
Le slepec se za dobro še poganja
Ter srečen o uspehih upno sanja. —

III.

Vsaj znano vam je škrtov zlo početje,
Kakó da so te spake rusolase
Zaklade vkup grabile hlastno za-se,
Kak gnala sljà jih tudi do deklet je,

Kak' slednjič v strmih stolpov so zavetje
Odvedli jih očem za kratke čase,
Da se le njim oko z lepoto pase; —
Zastonj čestilcev drugih prizadetje!

Kar si v en dan izmislila pravljíca,
Dan danes je postalo to resnica;
Jaz tacega sem vam zasledil škrata. —

Kopitar straži krasotici vrata,
Ta krasotica je slovensko knjištvo,
Zapora nje pa višje knjig sodništvo. —

Dr. Fr. Pr.

Ti trije sonetje imajo v nemškem originalu naslov »Des Sängers Klage«. Prvi je bil natisnjen v 24. številki Ilirskega lista iz leta 1833. (15. junija), drugi takoj v prihodnji številki 25. (22. junija l. 1833.); tretji se je ohranil v rokopisni ostalini ter se nahaja natisnjen v Letopisu Matice Slovenske iz leta 1875., str. 155. — Ljubimec rimskih Kamén je pesnik Ovidij, katerega je bil l. 9. po Kr. r. cesar Avgust poslal v prognanstvo iz Rima v Tomi ob ledenem Pontu. Vzrok temu izgonu je bilo po pesnikovi lastni izjavi njegovo pesnikovanje (»,carmen et error«). Tisto pesniško delo, ki mu je to hudo kazen nakopalo, je bila menda njega »Ars amandi«, delo lehkotnega in polzkega značaja, ki se je utegnilo smatrati za nasprotujoče Avgustovemu prizadevanju, da bi se povzdignila nramnost in čislanje zakona. Tu med Sarmati in Geti bivajoč, si je pesnik mnogo prizadeval in v svojih pesmih

»Ex Ponto« neprestano moledoval, da bi se mu dovolil povrat v domovino, in je baje (kakor nam pripoveduje sam v 13. pismu 4. knjige »Ex Ponto«) zložil tudi v getskem jeziku pesem v proslavo Avgusta in njegove obitelji. Toda vse zaman. — Manj navadne izraze v prevodu (n. pr. obimec = objem, die Umarmung; imec = imje ali ivje, der Rauhreif) je privedla rima na dan. — Vse tri sonete združuje skupni naslov »Sängers Klage«, in tudi tretji sonet, dasi je postal znan šele po pesnikovi smrti iz njega rokopisne ostaline, nam je staviti s prvima dvema vred v leto 1833., ko so se bila pojavila nasprotstva proti Kranjski Čebelici, ko se je bilo Pavšekovemu rovanju posrečilo, da je odrinil Čopa, dotedanjega pregledovalca rokopisov, in da se je rokopis poslal Kopitarju v cenzuro. (Primeri Dun. Zv. V. pag. 38. in 39.) Pomniti je, da tudi znani sonet »Apel podobo na ogled postavi« spada v isto dobo; natisnjen je bil namreč v prilogi 30. štev. Ilirskega lista iz leta 1833. —

L. P.

S o n e t.

Da njo, ki naj bi v vseh jezikih slavo
 Ji peli, njo, homerske hvale vredno,
 Ki z vsemi lahko stavi se vzporedno,
 Kar so jih kdaj slavili veličavo —

Da njo, ki tak' prevzela mi naravo,
 Da hrepenim ves le za njo, dosledno
 V slovenskem le slavim jeziku vedno,
 Ne tudi v nemškem, to vam beli glavo? —

Pri nas navadno nemško le gospôda,
 Ki vlada, govori, slovensko oni,
 Katere v služnost vpregla je usôda.

Služeč najstrožjo službo, ki svobôda
 Jo kdaj služila je v ljubezni sponi,
 Držim se šege svojega narôda. —

Dr. Fr. Pr.

Ilirski list 1834. št. 19. (10. majnika).

Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaju. (L. Augustinerstrasse Nr. 7.) nam je poslalo v blagovoljno objavljenje zapisnik vseh letošnjih darovalcev. Zaradi skopega prostora sicer, žal, ne moremo do cela ustreči želji slavnega društva; iz srca radi pa ponatisnemo konec poslanega dopisa, s katerim se popolnoma strinjamo, želeč mu v prilog mile naše mladine največjega uspeha. »Za toliko darov — tako se završuje omenjeni dopis — bodi iskrena zahvala rodoljubnim darovalcem, darovalkam, narodnim zavodom, posebno še gosp. državnemu poslancu V. Pfeiferju za lepo vsoto 63 gld., ki jo je nabral med slovenskimi državnimi poslanci. Ta plemenita požrtvovalnost za ubožne slovenske velikošolce na Dunaju zbuja tudi nadalje mile Slovence in Slovenke, osobito pa še narodne zavode k daljnemu izdatnemu podpiranju ubožnih naših dijakov na Dunaju, podpirane dijake pa k temu, da se neumorno uče, lepo vedejo ter svoj značaj utrjujejo za bodoče resno delovanje v blaginjo bednega našega naroda! — Darove